

de medfører ingen ændring af landbrugspligten, idet landbrugspligten vil blive opretholdt, indtil jorderne inden for en nær fremtid kan påregnes at overgå til ikke-jordbrugsmæssig anvendelse i overensstemmelse med godkendte planer for området.

Spørgsmål 6:

»Hvad forstår ministeren ved en »hensigtsmæssig ejendomsstruktur«, jfr. § 1, stk. 2, nr. 3?»

Svar:

Et af lovens formål, som de er anført i stk. 1, er at sikre en hensigtsmæssig udvikling af jordbrugserhvervene. Det vil således være et mål at søge at opretholde et stort antal selvstændige, rationelt indrettede landbrugsbedrifter, fordelt på forskellige brugsstørrelser efter produktionens art og sammensætning på de respektive ejendomme. I begrebet »hensigtsmæssig ejendomsstruktur« indgår også, at ejendommene fortrinsvis er i brugerens personlige eje, og at en for stærk koncentration af ejendomsretten til landets jord på enkeltmands hånd eller i selskabseje undgås.

Spørgsmål 7:

»Kan ministeren skitsere, hvilket indhold de vejledende retningslinier i § 1, stk. 3, vil få?»

Svar:

De vejledende retningslinier i § 1, stk. 3, kan ventes udformet på grundlag af de almindelige retningslinier, der er kommet til udtryk i det foreslåede nye § 1, stk. 2, hvorefter det skal søges tilgodeset, at jordanvendelsen administreres ud fra den betragtning, at landbrugsjord er en begrænset naturressource, således at forbruget af landbrugsjord til de forskellige ikke-jordbrugsmæssige formål, hvorved landbrugsjord varigt beslaglægges til andre formål, ikke bliver større end nødvendigt, og således at de bedst egnede landbrugsjorder sikres. Endvidere, at der bør tages rimeligt hensyn til bestående landbrugsejendomes struktur og arrondering, når der er tale om inddragelse af landbrugsarealer til ikke-jordbrugsmæssige formål, således at der søges sikret en hensigtsmæssig ejendomsstruktur og jordarrondering.

Fra landbrugsministeriets side vil der blive lagt stor vægt på, at de pågældende retningslinier får karakter af vejledningsvirksomhed.

Det kan eksempelvis nævnes, at der af landbrugsministeriet allerede er udarbejdet en redegørelse vedrørende mulighederne for efterbehandling af arealer, anvendt til affaldsdeponering og råstofindvinding, og der er på grundlag af denne redegørelse udarbejdet en vejledning om varetagelse af de jordbrugsmæssige interesser i forbindelse med råstofindvinding. Denne vejledning vil indgå som led i en samlet vejledning om behandlingen af råstofsager, der i nær fremtid vil blive udsendt af miljøministeriet i forbindelse med ikrafttrædelsen af den nye råstoflov.

Der påregnes udarbejdet tilsvarende redegørelser og vejledninger på andre områder, hvor der tilstræbes en planlægning i det åbne land.

Spørgsmål 8:

»I forbindelse med forslagets § 1, stk. 4, bedes oplyst, hvor mange ha god landbrugsjord ministeren skønner at lovforslaget vil kunne medvirke til at bevare.«

Svar:

I et ekspanderende samfund vil der altid være behov for jord til en række formål såsom byudvikling, industri, samfærdsel, råstofforsyning, energiforsyning, affaldsdeponering, vandindvinding og rekreative formål.

Selv om jordarealerne må henregnes til de evigtvarende ressourcer, må jorden alligevel i visse situationer betegnes som en udtømmelig ressource, fordi en påbegyndt anvendelse kan være definitiv.

Forbruget af landbrugsjord kan ses som et spørgsmål om både kvantitet og kvalitet; det er med andre ord ikke blot et spørgsmål om arealforbrugets størrelse, men også om dets placering.

Ved at reducere det kvantitative arealforbrug med 25 pct. kan der ifølge landsplanredegørelsen fra 1977 frem til år 2000 spares et areal, der svarer til Bornholms eller Falsters landbrugsareal, ca. 37.000 ha. Ifølge oplysninger fra Jordbrugsekonomisk Institut udgør det gennemsnitlige årlige bruttoudbytte pr. ha landbrugsjord i dag godt 8.000 kr.

En planlægning, der tager sigte på at spare 37.000 ha landbrugsjord, vil således – alt andet lige – svare til, at der bevares et brut-